

DOCUMENT PER AL DEBAT POLÍTIC

GRUP PROMOTOR DE PROCÉS CONSTITUENT

Reunió grup promotor dissabte 30 de juny del 2018

Aquest document s'ha elaborat des de la Coordinadora de Procés (discutit el dimecres 13 de juny del 2018) per fer una anàlisi de la situació política en què ens trobem. En la reunió del grup promotor del 30 de juny, es debatrà el document, sobretot amb la finalitat que serveixi de marc per concretar les accions, actes i objectius de Procés de cara a la tardor del 2018.

UNA NOVA ETAPA

La moció de censura al Congrés de Diputats, promoguda per Pedro Sánchez, ha representat la retirada del Govern criminal de Rajoy -un dels més corruptes d'Europa- i, ahora, responsable de la repressió violenta de l'1-O contra la població, que va ser finançada amb fons públics i es va saldar amb un balanç de prop de 1000 persones ferides. Gairebé de forma simultània, es formava a Catalunya el govern de Quim Torra, expressió democràtica de les eleccions del 21 de desembre del 2017, amb una orientació republicana prou clara, amb el compromís teòric de continuar amb el mandat ciutadà emanat de l'1-O, però a la pràctica amb molta precaució per no saltar-se els límits de la legalitat, amb cares totalment noves respecte al govern anterior, amb la totalitat dels seus membres a la presó o a l'exili. Sembla que es tanca una etapa i també pot ser un bon moment per fer un primer balanç, forçosament abreujat i provisional.

El republicanisme (les forces republicanes des del PdCAT a la CUP) segueix gaudint d'una majoria parlamentària però ha estat incapaç d'assolir un èxit en la via unilateral a la independència. Una majoria social precària (que no s'ha pogut confirmar en un referèndum acordat o, com a mínim tolerat) que no permet una correlació de forces suficient per una DUI, unes estructures d'estat sotmeses a l'autoritat central i la manca de complicitats a nivell internacional són els principals factors que han permès a l'Estat recuperar la iniciativa i frenar el procés a l'autodeterminació del poble català.

Probablement, els dies 3, 26 i 27 d'octubre es podia haver intentat alguna cosa més, però, de fet, ja s'havia cedit molt bans, per exemple, amb la dimissió dels membres de la sindicatura electoral, que havia de proclamar els resultats del referèndum. El govern de Carles Puigdemont va arribar dividit a les jornades del 26 i 27 d'octubre entre els que volien la convocatòria d'eleccions autonòmiques i oblidar-se de la DUI i els que volien una declaració d'independència purament simbòlica, com al final es va fer. Ni uns ni altres veien cap recorregut pràctic a la nova república. Després, no es va celebrar ni una sola reunió del govern, ni tan sols per unificar el relat dels fets.

L'unionisme tampoc ha assolit els seus objectius. No ha estat capaç de destruir el republicanisme (amb tota l'ajuda de la repressió) i a més, ha de suportar un govern amb unes aspiracions netament independentistes. Com anunciava Rubalcaba, l'Estat Espanyol està pagant un preu molt alt en forma de pèrdua de credibilitat democràtica, per les imatges inesborrables de l'1 d'octubre, per la inconsistència de les acusacions contra presos i exiliats i per la proliferació d'atacs contra la llibertat d'expressió. D'altra banda, el moviment popular segueix amb les forces intactes, almenys en aquests moments en la mobilització contra la repressió.

EL GOVERN TORRA

La designació d'un successor de Puigdemont a la Presidència s'ha demorat molt i això ha estat responsabilitat principal (a més del govern central i de la judicatura) de JuntsXCat, que ha intentat combinar la formació d'un govern efectiu amb l'oposició tancada a la destitució del govern anterior.

Coincidim en molt poques coses amb la ideologia de Quim Torra tal com s'ha expressat en nombrosos articles. No hi ha res però, que justifiqui la manipulació i trossejament dels seus escrits i els insults rebuts, en una ben clara intenció de bloquejar la investidura i desacreditar-lo. Cal jutjar el programa i els fets.

En relació al programa d'investidura, dos elements criden l'atenció ja que representen un cert trencament en relació a la tradició postconvergent: el primer, el salari mínim de 1.100 euros mensuals, punt que ja venia en el programa electoral de JuntsXCAT, i el segon, la marxa enrere en la privatització d'ATLL, compromís adquirit amb la CUP en la negociació dels pressupostos. Hi ha també les 13 lleis del Parlament suspeses pel TC a requeriment del Govern espanyol, que, en teoria, haurien de ser objecte d'una fàcil tramitació amb el nou govern de Sánchez, malgrat que encara està per veure què en resultarà. Sembla curiós que ara siguin els Comuns i Podem els que ofereixen a Torra pactar els propers pressupostos.

El punt fosc continua sent la manca de concreció del procés constituent, que en una entrevista molt recent del president a l'ARA, quedava en mans de la societat civil, totalment desvinculat, de moment, de qualsevol organisme institucional. Podríem estar d'acord, però està clar que, a partir d'un moment, les institucions públiques hauran d'assumir la seva responsabilitat. Finalment tenim alguns fets, que valen més que mil paraules. El mateix dia que Torra es presentava davant el cercle empresarial a Sitges, visitava els immigrants tancats a l'escola Massana.

EL GOVERN SÁNCHEZ

No ha canviat la composició del *Congreso de Diputados*, però tenim govern nou. El que entre novembre de 2015 i juny de 2016 es veia impossible, s'ha resolt en pocs dies, en un *Blitzkrieg*. El format de moció de censura ha ajudat molt en relació al procediment d'investidura "normal". Com ha expressat clarament Joan Tardà, no ha estat un vot a favor de Sánchez sinó en contra de Rajoy i ningú volia quedar com a crossa del govern més corrupte d'Europa. Bé, tampoc ningú. Cs sí, i això els ha deixat descol·locats per una

temporada. Ni *Unimos Podemos*, ni les forces sobiranistes no van poder exigir res a canvi del seu vot i ara a la *Mesa del Congreso* encara hi ha majoria de PP-Cs amb 5 de 9 gràcies a aquell vot del PdCat en el seu dia, fet que condiciona molt l'ordre del dia del que està pendent de votar (mes de 60 propostes legislatives bloquejades fins ara).

La formació del nou govern també ha estat una operació llampec. Tothom es queda amb el dubte si aquest govern és alguna cosa més que una operació d'imatge, destinada a caçar vots entre el públic espanyolista liberal, que ara, segons les enquestes, es decanta per Ciudadanos. El que sí que podem afirmar, que no és el govern que podria plantejar a tot l'estat rebobinar tota la legislació antisocial i antidemocràtica des de la reforma laboral fins a la llei mordassa. Primer, perquè la majoria parlamentària de què pot disposar Sánchez és molt precària si s'ha d'avançar en el terreny social (PdCat i PNB no estan a favor). Segon, perquè el conjunt del gabinet fa olor a naftalina, a operacions Castor, a jutges còmplices amb la tortura, a 155 en estat pur. Malgrat tot, Sánchez ha donat ja alguna sorpresa, i es podria obrir alguna escletxa en el terreny dels drets cívics o dels temes econòmics i socials. Anirem veient...però sembla que el bipartidisme es pot recuperar i el PSOE ho vol fer amb el típic diàleg social amb CCOO i UGT que ja han desconvocat les mobilitzacions previstes per al 16 de juny,

PER UN BLOC REPUBLICÀ

La situació descrita en el primer punt molta gent la resumeix com un empat tècnic entre un sector independentista amb més capacitat de mobilització i un sector unionista que també es mobilitza, amb majoria a les grans ciutats, i que compta amb la força d'un estat sense gaires escrúpols.

No podem quedar-nos com a espectadors, això seria donar llum verda a la repressió. Hem de treballar per una sortida democràtica i transformadora a la crisi que patim procurant unir tota la gent disposada a superar l'estat de les autonomies (o si es prefereix l'expressió, el règim del 78). Als anys 70 la gent que treballava per un nou règim crearen l'Assemblea de Catalunya (amb forces polítiques, sindicals, veïnals...) que representaven la gran majoria de la societat catalana. Avui estem molt lluny de poder comptar amb un instrument semblant. A Catalunya comptem amb un teixit ric, variat, espès d'associacions de tota mena. Ara bé, el 90% d'aquestes entitats no s'han definit a favor d'un estat independent i no se senten interpel·lades per les crides a bastir un nou ordre institucional.

Si compartim aquesta anàlisi, la nostra actitud (la primera persona va referida al conjunt del sobiranisme) en relació al 50% de la població que no comparteix l'objectiu d'un estat propi ha de ser sensiblement diferent. La confrontació ha de quedar a nivell polític i programàtic, però no pot arribar al terreny social, amb gent amb qui podem compartir molts objectius. Molts drets socials o la sobirania en la recaptació d'impostos, té més d'un 60% a favor al Parlament i a la societat.

No fa falta renunciar a cap objectiu (la república, l'autodeterminació, la llibertat dels presos polítics). Sí que és interessant trobar espais comuns amb els votants de partits unionistes (la renda mínima garantida n'és un bon exemple).

Hem de conèixer les limitacions que té el Govern autonòmic tan dependent del FLA, del TC i amb continua amenaça judicial quan VOX inicia demandes. Quan es diu voler recuperar les lleis anul·lades pel TC ningú diu com es fa sense patir més repressió. Només demostrant ampli suport popular és possible guanyar les lleis que volem. No pot repetir-se la situació de no tenir res preparat com succeí després de l'1 d'octubre.

A la V Assemblea del Procés Constituent (28/4/2018) ens vam marcar uns eixos de treball que segueixen sent plenament vàlids però que podem enriquir amb les reflexions anteriors:

1. En **la lluita contra la repressió**, hem de destacar que estem per la defensa dels drets civils a tot l'estat, i que defensarem a totes les víctimes de la involució antidemocràtica. En aquests moments ja existeixen diferents plataformes que treballen en aquest sentit i hem de col·laborar amb elles.
2. Els CDR continuen representant una força important a nivell territorial. És important que reorientin la seva activitat cap a una major dedicació als debats constituents i a les multiconsultes, que faran augmentar la interacció entre el conjunt de veïns i veïnes i així podrem sumar forces socials perquè es puguin fer mobilitzacions i accions de conjunt.
3. Moltes de les mobilitzacions actuals són transversals, i es plantegen sobretot en el marc estatal (pensions, igualtat de gènere, refugiats..) i poden revifar-se si el govern de Sánchez ofereix noves perspectives. Haurem d'estar atents per impulsar i estar presents en aquestes mobilitzacions
4. En els debats constituents i en els debats que han de precedir a les multiconsultes cal interpel·lar, a més d'aquelles entitats i moviments amb qui mantenim més relació, a aquelles altres que han estat allunyades del debat constituent però que poden ser sensibles a reivindicacions concretes. L'objectiu és tenir grups de treball de milers de persones repartides per tot el territori. Aquestes triaran uns representants i treballaran uns textos per implicar el moviment dels treballadors i la resta de moviments socials enfrontant l'article 135 i demostrant amb accions massives que podem viure millor si decidim les lleis que volem.
5. En el terreny municipal, cal fer balanç de les candidatures i governs municipals en què hem participat, intentar ampliar la base d'aquestes candidatures sense renunciar als objectius rupturistes i, com a element central, impulsar la participació ciutadana i la democràcia directa. Cal també aprofundir la relació amb Som Alternativa per aproximar posicions en el terreny municipal.

Per acabar, l'onada a favor de candidatures unitàries independentistes serà forta però no ens podem confondre: l'origen del Procés Constituent va ser impulsar programes

unitaris de les esquerres rupturistes i que practiquen la democràcia radical, per decidir tot des de baix i erradicar la pobresa superior al 20% de la població catalana.